

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg er nødt til at fortsætte lidt med hr. Klaus Hækkerup, for hr. Klaus Hækkerup brugte i sin ordførertale begrebet tryghed i ansættelsen. Men det skal vi sådan set ikke skændes så meget om, for vi kan via referatet, når forhandlingerne er forbi, få verificeret, om det er korrekt.

Når man siger det fra hr. Klaus Hækkerups og Socialdemokratiets side, så er det jo en pæn måde at servere det synspunkt på, at når man én gang er blevet ansat et eller andet sted, så skal man blive dér.

Hvad ligger der ellers i begrebet tryghed i ansættelsen? Er det som med tjenestemændene, som man aldrig kan komme af med igen, men som man kan flytte til andet arbejde? Er det som med andre ansatte rundt omkring i den offentlige sektor, som – hvis man ikke kan bruge dem til noget – altid kan forfremmes eller forflyttes til et andet sted, hvor man så måske kan bruge dem?

Det, vi har brug for i et moderne samfund som det danske, er, at der er dynamik og mulighed for, at man hele tiden reagerer på de ændrede forhold. Man skal altså ikke have nogle stive ansættelsesvilkår, som gør det umuligt at omdisponere. Der er udliciteringerne løsningen, fordi man med kontrakternes udløb lynhurtigt kan skifte fra leverandør til leverandør, og så er det de private udbydere af de forskellige tjenester, som må tilpasse sig de ændrede vilkår.

Noget andet er så, at det, når man hører hr. Klaus Hækkerup fortælle om, at det jo har vist sig, at det offentlige har kvaliteten alligevel, så kan undre, at vi først opdager det, når truslen om udbudet er der. Skattekterne kunne jo med rette kigge i bakspejlet og sige: Hov, er mine penge blevet frådset bort i årtier på slendrian og sløseri, fordi man ikke kunne stramme sig an? Hvorfor er det først i det øjeblik, hvor politikerne siger, at nu må vi have det udliciteret, at det hele så lige pludseligt kan gøres meget billigere, meget hurtigere og med meget bedre service? Der har de offentligt ansatte og deres betonte fagbevægelse et forklaringsproblem over for de danske skatteydere.

Og mange steder viser det sig jo, at det også er rene skinprivatiseringer, man laver. Man laver udbudet, så har man prisen, og så går man ned og siger til afdelingen: Fremover skal I gøre det til den her pris. Men det er uærligt over for den private sektor, at de på den måde bliver misbrugt.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg skal i min ordførertale komme tilbage til CD's holdning til privatisering og udlicitering. Det var det, fru Pernille Sams var inde på.

Jeg vil gerne til spørgsmålet om at lytte sige, at det slet ikke er det, det drejer sig om. Det drejer sig for mig ikke om at høre det synspunkt der kommer fra Esbjerg. Jeg tror, at jeg har hørt det 20 gange, og jeg behøver altså ikke, med den erfaring jeg har, at høre det én gang, så har jeg forstået, at man er imod udlicitering, og at man er imod privatisering.

Men jeg behøver ikke at have nogle folk i Esbjerg til at fortælle mig om nogle synspunkter; dem har jeg ganske klart i forvejen, og det skal jeg redegøre for senere.

Jeg vil naturligvis lytte, men jeg kunne ikke på noget tidspunkt drømme om at bøje mig, om der så står – nu forstår jeg, der er lidt flere, end jeg havde talt fra det vindue, jeg stod ved – 20.000 eller 30.000 eller 40.000 derude. Jeg har set 200.000 derude og senere 100.000. De havde lige så lidt ret over for henholdsvis H.C. Hansen, den daværende statsminister, og Poul Schlüter, da han var statsminister, som de mennesker har, der står der i dag, i at komme og fortælle os, hvad vi skal gøre ved spørgsmålene om udlicitering og privatisering. Det er noget, vi bestemmer i Folketinget.

Vi hører med glæde på alle de henvendelser, som vi har fået, og vi har fået mange. Jeg har læst dem alle, men jeg behøver kun én for at forstå det.

Formanden:

Hr. Klaus Hækkerup har ordet, derefter hr. Jan Køpke Christensen og så hr. Frank Dahlgaard. Efter disse 19 korte bemærkninger vender vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det var hr. Jens Løgstrup Madsen, der sagde, at de kalkulationsregler, der vil blive fastsat i henhold til lovforslag nr. L 151, er umulige at forstå.

Jeg vil godt sige, at nu begynder jeg virkelig at undre mig. Vi kender jo til en række tilfælde, hvor man laver udbud blandt private tilbudsgivere, og hvor man samtidig beder om en pris på tillægsarbejder efter klare kalkulationsregler. Jeg tror ikke, jeg har været med til et eneste udbud af et offentligt bygge- og anlægsarbejde, hvor vi ikke har haft tillægsarbejder inde af den